PIRMĀS INSTANCES TIESAS RĪKOJUMS (septītā palāta)

2009. gada 2. jūnijā *

Lieta T-47/03 DEP

Jose Maria Sison, ar dzīvesvietu Utrehtā (Nīderlande), ko pārstāv J. Fermons [*J. Fermon*], A. Konts [*A. Comte*], H. Šulcs [*H. Schultz*] un D. Gjursess [*D. Gürses*], advokāti,

prasītājs,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv M. Vicendzats [*M. Vitsentzatos*] un M. Bišops [*M. Bishop*], pārstāvji,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — angļu.

par prasību noteikt tiesāšanās izdevumus, kas Padomei jāatlīdzina prasītājam saskaņā ar Pirmās instances tiesas 2007. gada 11. jūlija spriedumu lietā T-47/03 *Sison*/Padome (Krājumā nav publicēts).

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA (septītā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs N. Dž. Forvuds [*N. J. Forwood*] (referents), tiesneši D. Švābi [*D. Šváby*] un E. Moavero Milanezi [*E. Moavero Milanesi*],

sekretārs E. Kulons [*E. Coulon*],

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

Fakti, procedūra un lietas dalībnieku prasījumi

1 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2003. gada 6. februārī, prasītājs Sisons [*Sison*] cēla prasību, lai sākotnēji, pirmkārt, lūgtu daļēji noraidīt Padomes 2002. gada 12. decembra Lēmumu 2002/974/EK, ar ko īsteno 2. panta

3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, un atceļ Lēmumu 2002/848/EK (OV L 337, 85. lpp.), un, otrkārt, lūgtu atlīdzināt zaudējumus.

2 Ar atsevišķu dokumentu, kas kancelejā iesniegts 2003. gada 28. februārī, prasītājs iesniedza lūgumu par pagaidu noregulējuma pasākumiem, lai galvenokārt tiktu apturēta Lēmuma 2002/974 izpilde. Ar 2003. gada 15. maija rīkojumu Pirmās instances tiesas priekšsēdētājs noraidīja šo lūgumu, pamatojot tādējādi, ka nebija izpildīts steidzamības nosacījums, atliekot lēmumu par tiesāšanās izdevumiem.

3 Ar 2003. gada 16. jūlija un 22. oktobra rīkojumiem Pirmās instances tiesas otrās palātas priekšsēdētājs atļāva iestāties lietā, pirmkārt, Nīderlandes Karalistei un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajai Karalistei Padomes prasījumu atbalstam un, otrkārt, *Negotiating Panel of the National Democratic Front of the Philippines*, kā arī L. Džalandoni [*L. Jalandoni*] un F. Agkaoili [*F. Agcaoili*] un M. K. Ledesmai [*M. C. Ledesma*] (turpmāk tekstā — "*Negotiating Panel* un tā biedri") prasītāja prasījumu atbalstam.

4 Sākotnēji, tā kā ar šo prasību apstrīdētais akts tika atcelts un vairākkārt aizstāts tiesvedības laikā ar aktiem, kas turpināja īstenot prasītāja līdzekļu iesaldēšanu, un tā kā prasītājam tika ļauts formulēt savus prasījumus tā, lai tie būtu vērsti pret šiem aktiem, Pirmās instances tiesa ar 2007. gada 11. jūlija spriedumu lietā T-47/03 *Sison*/Padome (Krājumā nav publicēts, turpmāk tekstā — "spriedums lietā *Sison*"):

— atcēla Padomes 2006. gada 29. maija Lēmumu 2006/379/EK, ar ko īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas

terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, un ar ko atceļ Lēmumu 2005/930/EK (OV L 144, 21. lpp.), ciktāl tas skar prasītāju;

— noraidīja prasību par zaudējumu atlīdzību;

— piesprieda Padomei segt savus tiesāšanās izdevumus un atlīdzināt prasītāja tiesāšanās izdevumus, tai skaitā tos, kas attiecas uz pagaidu noregulējuma tiesvedību.

5 Ar 2008. gada 3. marta vēstuli prasītājs iesniedza Padomei tiesāšanās izdevumu, kas radušies pamata tiesvedībā un pagaidu noregulējuma tiesvedībā, izklāstu, kuru kopējā summa, kā uzskatīja prasītājs, bija EUR 109 009,35.

6 Ar 2008. gada 4. jūlija vēstuli Padome apstrīdētāja šo summu un piedāvāja samaksāt EUR 45 000 kā atlīdzināmos tiesāšanās izdevumus. Šajā sakarā tā norādīja uz Pirmās instances tiesas 2008. gada 15. janvāra rīkojumu lietā T-228/02 DEP *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran*/Padome (Krājumā nav publicēts, turpmāk tekstā — "rīkojums lietā *OMPI*").

7 Ar 2008. gada 7. jūlija vēstuli prasītājs izteica savu nepiekrišanu Padomes piedāvātajai tiesāšanās izdevumu summai un aicināja to izteikt "saprātīgāku" piedāvājumu.

8 Ar 2008. gada 21. oktobra vēstuli Padome izteica savu gatavību samaksāt prasītājam kopsummu EUR 50 000.

9 Tā kā nebija iespējams panākt nekādu vienošanos starp lietas dalībniekiem par atlīdzināmo tiesāšanās izdevumu summu, prasītājs ar 2008. gada 1. decembrī kancelejā iesniegtu prasības pieteikumu, piemērojot Pirmās instances tiesas Reglamenta 92. panta 1. punktu, cēla šo prasību par tiesāšanās izdevumu noteikšanu.

10 Ar 2009. gada 26. janvārī iesniegtu rakstu Padome norādīja savus apsvērumus par šo prasības pieteikumu.

11 Prasītājs lūdz Pirmās instances tiesu piespriest Padomi samaksāt viņam, pirmkārt, kā tiesāšanās izdevumus, kas radušies sakarā ar pamata tiesvedību un pagaidu noregulējuma tiesvedību, EUR 109 009,35, pieskaitot 7 % nokavējuma gadā, skaitot no 2008. gada 3. marta līdz samaksai pilnībā, un, otrkārt, kā tiesāšanās izdevumus par šo tiesvedību EUR 2000.

12 Padome lūdz Pirmās instances tiesu noteikt kopējo atlīdzināmo tiesāšanās izdevumu summu EUR 30 300 apmērā.

Juridiskais pamatojums

Lietas dalībnieku argumenti

13 Prasītājs atsaucas, pirmkārt, uz savu 2008. gada 3. marta vēstuli Padomei, kam tika pievienots detalizēts kopējo viņam radušos tiesāšanās izdevumu izklāsts, tajā skaitā advokātu honorāri un sekretāra, kopēšanas, ceļošanas, pasta, faksa un tālruņa izdevumi. Viņš norāda, ka visas šīs izmaksas bija vajadzīgas viņa aizstāvībai un ka tās ir aprēķinātas ļoti saprātīgi. Padome turklāt neesot cēlusi iebildumus šajā sakarā.

14 Prasītājs atsaucas, otrkārt, uz savu 2008. gada 7. jūlija vēstuli Padomei, kurā tas norādīja uz zināmu skaitu atšķirību starp šo lietu un lietu, kurā tika izdots rīkojums lietā *OMPI* (turpmāk tekstā — "lieta *OMPI*").

15 Pirmkārt, lietā *OMPI* Pirmās instances tiesa novērtēja atlīdzināmos tiesāšanās izdevumus kopsummā nevis par EUR 40 000, bet par EUR 50 000 un Padomei tika lūgts segt tikai četras piektdaļas šīs summas. Šajā lietā Padomei tika piespriests segt visus tiesāšanās izdevumus.

16 Otrkārt, lietā *OMPI* Pirmās instances tiesa novērtēja dažādus izdevumus un izmaksas EUR 2500 apmērā *ex aequo et bono*, tā kā nebija šo izdevumu detalizēta izklāsta. Šajā lietā prasītājs esot pienācīgi pamatojis šajā sakarā prasītos EUR 11 509,35.

17 Treškārt, tiesāšanās izdevumi saistībā ar pagaidu noregulējuma tiesvedību šajā lietā ir EUR 7500 Padomes piedāvāto EUR 5000 vietā.

18 Ceturtkārt, šajā lietā esot bijis vajadzīgs nodarbināt advokātus Filipīnās, it īpaši lai iegūtu prasītāja aizstāvībai vajadzīgos pierādījumus.

19 Piektkārt, lietā *OMPI* iestājās tikai Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, kamēr šajā lietā iestājās ne tikai šī dalībvalsts, bet arī Nīderlande un *Negotiating Panel* un tās biedri. Turklāt pēdējās divas personas, kas iestājušās lietā, tiesvedībā piedalījās ļoti aktīvi.

20 Sestkārt un visbeidzot, lietā *OMPI* Pirmās instances tiesa esot norādījusi (tās rīkojuma 66. punkts), ka prasības pieteikumam bija tikai 19 lapas, no kurām vairāk nekā pusi veidoja absolūti neatbilstoši apsvērumi. Šāda kritika neattiecas uz šo lietu, kurā turklāt tika izstrādāta atšķirīga argumentācija.

21 Katrā ziņā prasītājs apgalvo, ka, tā kā nav apstrīdēts viņa izveidotais izdevumu detalizētais izklāsts, līdzību starp šo lietu un lietu *OMPI* nevar uzskatīt par izšķirošu argumentu.

22 Viņš uzskata turklāt, ka Pirmās instances tiesai esot jāpiespriež Padomei samaksāt viņam 7 % nokavējuma gadā, skaitot no 2008. gada 3. marta līdz samaksai pilnībā.

23 Visbeidzot, prasītājs uzskata, ka šī prasība esot Padomes nesaprātīgas rīcības sekas un ka tādējādi rodas papildu tiesāšanās izdevumi, ko varētu novērtēt *ex aequo et bono* EUR 2000 apmērā.

24 Padome norāda, ka prasītāja pieprasītā tiesāšanās izdevumu summa ir pārmērīga, ņemot vērā summu, ko Pirmās instances tiesa piesprieda lietā *OMPI*.

25 Precīzāk, tā apstrīd apgalvotās atšķirības starp šo lietu un lietu *OMPI* un apgalvo tieši pretējo, ka attiecībā uz pamata tiesvedību prasītāja advokātiem objektīvi bija jāveic tāds pats darba apjoms, kāds prasītāja advokātiem lietā *OMPI*. Attiecībā uz pagaidu noregulējuma tiesvedību Padome apgalvo, ka tajā un pamata tiesvedībā argumenti ir būtiski atkārtojušies. Tādējādi ar šo procedūru saistītie tiesāšanās izdevumi esot relatīvi nelieli un tiem nebūtu jāpārsniedz EUR 5000.

26 Attiecībā uz šajā lietā piemērojamiem honorāriem Padome norāda, ka prasītāja advokāti faktiski piemēroja stundas likmi EUR 150. Kā uzskata Padome, šajā lietā būtu jāpiemēro šī likme, nevis EUR 250, kas tika atzīta par saprātīgu lietā *OMPI*.

27 Visbeidzot, attiecībā uz dažādiem izdevumiem un izmaksām Padome apgalvo, ka to summai nebūtu jāpārsniedz EUR 2500, ko Pirmās instances tiesa noteica lietā *OMPI*.

28 Ņemot vērā iepriekš minēto, Padome uzskata, ka šajā lietā atlīdzināmo tiesāšanās izdevumu kopsumma esot jānosaka EUR 30 300 apmērā atbilstoši šādam aprēķinam:

— pamata tiesvedība: (190 stundas x EUR 150 = EUR 28 500) — 1/5 = EUR 22 800;

— pagaidu noregulējuma tiesvedība: EUR 5000;

— dažādi izdevumi un izmaksas: EUR 2500.

Pirmās instances tiesas vērtējums

29 Saskaņā ar Reglamenta 92. panta 1. punktu:

"Ja pastāv domstarpības par atlīdzināmajiem tiesāšanās izdevumiem, Pirmās instances tiesa, kas lietu izskata, pēc attiecīgā lietas dalībnieka pieteikuma un pēc pretējās puses uzklausīšanas, izdod rīkojumu, kurš nav pārsūdzams."

30 Saskaņā ar Reglamenta 91. panta b) punktu par atlīdzināmiem tiesāšanās izdevumiem uzskata "nepieciešamos izdevumus, kas lietas dalībniekiem radušies lietas vešanas sakarā, jo īpaši ceļa un uzturēšanās izdevumus, kā arī atlīdzību pārstāvjiem, padomdevējiem vai advokātiem". No šī noteikuma izriet, ka atlīdzināmie tiesāšanās izdevumi ir ierobežoti, no vienas puses, ar tiesāšanās izdevumiem Pirmās instances tiesā un, no otras puses, ar izdevumiem, kas bija nepieciešami šādiem mērķiem (skat. Pirmās instances tiesas 2004. gada 28. jūnija spriedumu lietā T-342/99 DEP *Airtours*/Komisija, Krājums, II-1785. lpp., 13. punkts un tajā minētā judikatūra).

31 Atbilstoši iedibinātajai judikatūrai Kopienu tiesa nav tiesīga noteikt honorāru, kas lietas dalībniekiem ir jāmaksā to advokātiem, bet ir tiesīga noteikt to atlīdzības apmēru, ko var atgūt no lietas dalībnieka, kuram ir piespriests segt tiesāšanās izdevumus. Pieņemot lēmumu attiecībā uz pieteikumu noteikt tiesāšanās izdevumus, Pirmās instances tiesai nav jāņem vērā ne valsts noteiktā advokātu atlīdzības takse, ne arī iespējamā vienošanās, kas šajā ziņā noslēgta starp ieinteresēto lietas dalībnieku un tā pārstāvjiem vai padomdevējiem (skat. iepriekš minēto rīkojumu lietā *Airtours*/Komisija, 17. punkts un tajā minētā judikatūra).

32 Arī atbilstoši iedibinātajai judikatūrai, tā kā attiecībā uz tarifiem Kopienu tiesību noteikumi nepastāv, Pirmās instances tiesai ir brīvi jānovērtē lietas fakti, ņemot vērā strīda priekšmetu un raksturu, tā nozīmīgumu no Kopienu tiesību viedokļa, kā arī lietas sarežģītību, darba apjomu, ko tiesvedība varēja radīt iesaistītajiem pārstāvjiem vai padomdevējiem, un strīda pamatā esošās lietas dalībnieku ekonomiskās intereses (skat. iepriekš minēto rīkojumu lietā *Airtours*/Komisija, 18. punkts un tajā minētā judikatūra).

33 Ņemot vērā šos faktus, ir jānovērtē šajā lietā atlīdzināmo tiesāšanās izdevumu summa.

34 Šajā sakarā vispirms ir jākonstatē, ka šai lietai ir līdzīga saistība ar lietu *OMPI* ne tikai attiecībā uz attiecīgo lietas dalībnieku ekonomiskajām interesēm (rīkojums lietā *OMPI*, 51. punkts), bet arī šo tiesvedību priekšmetu un raksturu, to nozīmi Kopienu tiesību skatījumā un katras lietas grūtībām (rīkojums lietā *OMPI*, 52., 53., 55. un 58. punkts). Ļoti liels skaits tiesību jautājumu, par ko Pirmās instances tiesa ir lēmusi, ir turklāt kopīgs sprieduma lietā *Sison* un Pirmās instances tiesas 2006. gada 12. decembra sprieduma lietā T-228/02 *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran*/Padome (Krājums, II-4665. lpp.), kas pasludināts lietā *OMPI*, pamatojumam. Turklāt prasītājs nevarēja izmantot ar šo pēdējo minēto spriedumu noteikto precedentu, jo spriedums tika pasludināts gandrīz sešus mēnešus pēc tam, kad notika tiesas sēde šajā lietā.

35 Tādējādi šķiet piemēroti, ka šī lieta *OMPI* kalpo kā atsauces punkts, lai novērtētu šajā lietā atlīdzināmo tiesāšanās izdevumu summu.

36 Attiecībā uz darba apjomu, ko tiesvedība varēja radīt prasītāja padomdevējiem, no viņa 2008. gada 3. marta vēstulei pievienotā tiesāšanās izdevumu detalizētā izklāsta izriet, ka kopējais darba stundu skaits, par kurām tiek lūgts samaksāt saskaņā ar vienoto stundas likmi EUR 150, ir 650 (553 stundas advokāta pakalpojumu, kam pieskaita 97 stundas konsultāciju ar prasītāja Filipīnu advokātiem).

37 Lai gan šīs darba stundas šķiet pienācīgi pamatotas uzskaites ziņā, Kopienu tiesai tomēr ir galvenokārt jāņem vērā kopējais darba stundu skaits, kas varētu izrādīties objektīvi vajadzīgs tiesvedības mērķiem neatkarīgi no advokātu skaita, kuru starpā veiktie pakalpojumi varēja tikt sadalīti (skat. rīkojumu lietā *OMPI*, 59. punkts un tajā minētā judikatūra).

38 Ir jāatgādina šajā sakarā, ka norādīto juridisko jautājumu novitāte un būtiskums un tiesvedības ekonomiskās intereses pamato to, ka prasītāja advokāti tam velta būtiska apjoma darbu (rīkojums lietā *OMPI*, 60. punkts).

39 Tomēr, ņemot vērā lietas dalībnieku iesniegtos paskaidrojumus, Pirmās instances tiesa nevar uzskatīt izmaksas EUR 97 500, kas atbilst 650 advokāta darba stundām, par objektīvi vajadzīgām Pirmās instances tiesā notiekošai tiesvedībai.

40 Pirmkārt, lai gan no iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka tiesvedība varēja prasīt prasītāja advokātiem būtiska apjoma darbu, kopējais stundu skaits, par kuru tiek lūgts samaksāt, no pirmā acu uzmetiena šķiet pārmērīgi liels, ņemot vērā to, ko par pienācīgu uzskatīja lietā *OMPI*.

41 Rīkojumā lietā *OMPI* (70. punkts) Pirmās instances tiesa faktiski uzskatīja, lai aprēķinātu nepieciešamos izdevumus, kas prasītājam radušies lietas vešanas sakarā, ka tiesvedībā rakstveida procedūras laikā bija objektīvi nepieciešama pieredzējuša advokāta darbība 150 stundu garumā, ko atalgoja ar stundas likmi EUR 250, un mutvārdu procedūras laikā šāda paša advokāta darbības 40 stundu garumā.

42 Ir arī jānorāda, ka 190 stundas tika piedēvētas visam prasības pieteikumam, tajā ietverot lūgumu par kopējās nostājas atcelšanu un zaudējumu atlīdzības noteikšanu, kas abas

tika atzītas par nepieņemamām, iemesls, kādēļ Padomei tika piespriests atlīdzināt tikai četras piektdaļas prasītāja tiesāšanās izdevumu.

43 Otrkārt, prasītāja apgalvotās atšķirības starp šo lietu un lietu *OMPI*, nav tādas, lai liktu Pirmās instances tiesai šajā lietā veikt jūtami atšķirīgu novērtējumu.

44 Attiecībā, pirmkārt, uz papildu darbu, ko šajā lietā radīja pagaidu noregulējuma tiesvedība, prasītāja dotais novērtējums tai 50 stundu apmērā (kas atbilst kopējam honorāram EUR 7500) šķiet pārmērīgs, ņemot vērā argumentu būtisku atkārtošanos, uz ko norādījusi Padome un ko apliecina abu attiecīgo prasības pieteikumu, šīs un pamata tiesvedības, salīdzināšana.

45 Attiecībā, otrkārt, uz nepieciešamību, ko prasītājs šajā lietā rada, lūdzot ārvalstu, šajā gadījumā Filipīnu, advokātu pakalpojumus, Padome pamatoti norāda, ka arī lietā *OMPI* prasītājai bija jāizmanto Lielbritānijas advokātu pakalpojumi, ņemot vērā tiesvedību par *OMPI* Apvienotajā Karalistē.

46 Attiecībā, treškārt, uz personu, kas iestājušās lietā, lielāku skaitu un to aktīvu dalību tiesvedībā Padome arī pamatoti uzsver, pirmkārt, ka prasītājs atbildēja uz Nīderlandes un Apvienotās Karalistes iestāšanas rakstu ar tiem pašiem īsajiem rakstveida apsvērumiem, norādot tos pašus argumentus, un, otrkārt, šajos apsvērumos viņš vienīgi piekrita *Negotiating Panel* un tās biedru iestāšanās rakstam viņa prasījumu atbalstam.

47 Attiecībā, ceturtkārt, uz kvantitatīva, pat kvalitatīva, rakstura atšķirībām, starp prasītāja rakstveida iesniegumiem šajā lietā un prasītājas rakstveida iesniegumiem lietā *OMPI* (skat. šajā sakarā rīkojumu lietā *OMPI*, 66. punkts), ir tiesa, ka pieteikums par lietas ierosināšanu bija izvērstāks šajā lietā nekā lietā *OMPI*. Tā tam esot, pārējie rakstveida procesuālie dokumenti bija līdzīga garuma un satura un abas lietas radīja līdzīgus procesuālos jautājumus gan rakstveida procesā, gan mutvārdu procesā.

48 Treškārt, lai gan ir tiesa, ka stundas atlīdzība EUR 150, kuru prasītājs lūdza piemērot, šķistu ļoti saprātīga salīdzinājumā ar EUR 200, 300 un 500, ko prasītāja lūdza lietā *OMPI* (rīkojums lietā *OMPI*, 64. punkts), nemainīgs tomēr paliek tas, ka šī atlīdzība var tikt uzskatīta par pienācīgu, lai atlīdzinātu kompetenta un pieredzējuša profesionāļa pakalpojumus, kurš ir spējīgs strādāt efektīvi un ātri. Tomēr tiesvedības mērķiem nepieciešamo darba stundu kopējā skaita novērtēšanā šajā lietā tiks ņemta vērā šī likmju starpība.

49 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, ir jāuzskata, lai aprēķinātu nepieciešamos honorārus, kas prasītājam radušies pamata tiesvedības un pagaidu noregulējuma tiesvedības sakarā, ka tiesvedībai bija objektīvi nepieciešama rakstveida procesā pieredzējuša advokāta darbība 160 stundu garumā, kura atlīdzība atbilstoši šobrīd praktizētajai stundas likmei EUR 150, ko Pirmās instances tiesa uzskata par šai lietai piemērotu, ir EUR 24 000 (150 reizināt ar 160). Turklāt var uzskatīt, ka tiesvedībai mutvārdu procesā bija objektīvi nepieciešama šī paša advokāta darbība 50 stundu apmērā, kura atlīdzība tādējādi ir EUR 7500.

50 Pie šīm summām ir jāpieskaita dažādi izdevumi un izmaksas, kam, kā norāda Padome, nebūtu jāpārsniedz EUR 2500, kurus *ex aequo et bono* Pirmās instances tiesa noteica lietā *OMPI*, bet kuri saskaņā ar prasītāja 2008. gada 3. marta vēstulei pievienoto detalizēto izklāstu ir EUR 11 509,35.

51 Šajā sakarā Pirmās instances tiesa uzskata, ka par atlīdzināmiem tiesāšanās izdevumiem būtu jāuzskata visi sekretāra, kopēšanas, pasta, faksa un tālruņa izdevumi, jo tie šķiet pienācīgi pamatoti ar šo izklāstu un ir saprātīgi novērtēti.

52 Savukārt ir jāatskaita no ceļošanas izdevumiem izdevumi par prasītāja advokātu deviņiem braucieniem no Briseles uz Utrehtu par summu EUR 1620, prasītāja diviem braucieniem no Utrehtas uz Luksemburgu par summu EUR 760 un prasītāja advokātu braucienu no Briseles uz Luksemburgu par summu EUR 218. Ne izdevumi, kas radušies sakarā ar advokāta pārvietošanos, lai personiski satiktu savu klientu tā dzīves vietā (šajā sakarā skat. Tiesas 1994. gada 15. marta rīkojumu lietā C-107/91 DEP *ENU*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 23. punkts), ne izdevumi, kas radušies prasītājam, lai personīgi piedalītos tiesas sēdē Luksemburgā, ja viņa klātbūtni nav lūgusi Pirmās instances tiesa vai tā nav bijusi nepieciešama apstākļu dēļ (šajā sakarā skat. Tiesas 1981. gada 17. septembra rīkojumu lietā 24/79 DEP *Oberthür*/Komisija, *Recueil*, 2229. lpp., 2. un 3. punkts, un 1999. gada 16. decembra rīkojumu lietā C-137/92 DEP *Hüls*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 21. un 22. punkts; Pirmās instances tiesas 1998. gada 8. jūlija rīkojumu apvienotajās lietās T-85/94 DEP un T-85/94 OP-DEP *Branco*/Komisija, *Recueil*, II-2667. lpp.), ne izdevumi, kas radušies kāda lietas dalībnieka advokātam pēc mutvārdu procesa pabeigšanas, it īpaši lai personīgi piedalītos Pirmās instances tiesas sprieduma pasludināšanā Luksemburgā (šajā sakarā skat. Tiesas 2004. gada 6. janvāra rīkojumu lietā C-104/89 DEP *Mulder* u.c./Padome un Komisija, *Recueil*, I-1. lpp., 48.–50. punkts), principā nebūtu jāuzskata par nepieciešamiem tiesvedības sakarā.

53 Tādējādi kopējā atlīdzināmo izdevumu un izmaksu summa ir EUR 8911,35.

54 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, būtu pienācīgi novērtēt atlīdzināmos tiesāšanās izdevumus EUR 41 000 apmērā.

55 Ņemot vērā, ka šajā summā ir ņemti vērā visi lietas apstākļi līdz šī rīkojuma pasludināšanai, nav atsevišķi jālemj ne par izdevumiem, kas radušies šajā tiesvedībā (skat. šajā sakarā iepriekš minēto rīkojumu lietā *Mulder* u.c./Padome un Komisija, 87. punkts), ne arī par lūgumu samaksāt nokavējuma procentus (iepriekš minētais Tiesas rīkojums lietā *ENU*/Komisija, 26. punkts; 1996. gada 6. novembra rīkojums lietā C-220/91 P-DEP *Preussag Stahl*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 11. punkts; Pirmās instances tiesas 2009. gada 10. februāra rīkojums lietā T-58/05 DEP *Centeno Mediavilla* u.c./Komisija, Krājumā nav publicēts, 43. punkts).

56 Turklāt, ņemot vērā šīs tiesvedības iznākumu, nav jāpalielina atlīdzināmo tiesāšanās izdevumu summa, pieskaitot tai summu attiecībā uz tiesāšanās izdevumu noteikšanu (skat. šajā sakarā iepriekš minēto rīkojumu lietā *Mulder* u.c./Padome un Komisija, 88. punkts).

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (septītā palāta)

nospriež:

Kopējā summa, kas Eiropas Savienības Padomei ir jāsamaksā Hosē Marija Sisonam [*Jose Maria Sison*], ir EUR 41 000.

Pasludināts Luksemburgā 2009. gada 2. jūnijā.

Sekretārs — Priekšsēdētājs

E. Coulon — N. J. Forwood